

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul XI — Nr. 640

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 29 decembrie 1999

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 177 din 16 noiembrie 1999 referitoare la excepția de neconstituționalitate a Ordonanței Guvernului nr. 13/1998 privind modificarea și completarea Codului de procedură civilă.....	1-3	art. 7 alin. 1 lit. e) din Legea nr. 32/1991 privind impozitul pe salarii, republicată.....	3-4
HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
Decizia nr. 197 din 23 noiembrie 1999 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor		1.054. — Hotărâre privind unele măsuri în legătură cu asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru pagube produse terților prin accidente de autovehicule.....	5-15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 177

din 16 noiembrie 1999

referitoare la excepția de neconstituționalitate a Ordonanței Guvernului nr. 13/1998 privind modificarea și completarea Codului de procedură civilă

Lucian Mihai — președinte
Costică Bulai — judecător
Constantin Doldur — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Ioan Muraru — judecător
Nicolae Popa — judecător
Lucian Stângu — judecător
Florin Bucur Vasilescu — judecător
Romul Petru Vonica — judecător
Paula C. Pantea — procuror
Mihai Paul Cotta — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 13/1998 privind modificarea și completarea Codului de procedură civilă, excepție ridicată de Casa de cultură studentescă Iași în Dosarul nr. 1.924/1998 al Curții de Apel Iași, având ca părți pe autorul excepției, Societatea Comercială „De

Loro“ — S.R.L. Iași și Societatea Comercială „Dealer TV“ — S.R.L. Iași.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent învederează completului de judecată că apărătorul autorului excepției a depus la dosarul cauzei o cerere prin care solicită acordarea unui ultim termen de judecată, pentru a-și pregăti apărarea.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a cererii, deoarece s-a mai acordat un termen pentru lipsă de apărare aceleiași părți.

Deliberând, Curtea respinge cererea de amânare, întrucât nu sunt îndeplinite prevederile art. 156 alin. 1 din Codul de procedură civilă.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, deoarece conținutul acesteia nu vizează o

problemă de constituționalitate, ci de aplicare a legii noi la un litigiu aflat pe rolul instanțelor judecătorești.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Curtea de Apel Iași, prin Încheierea din 26 noiembrie 1998, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a Ordonanței Guvernului nr. 13/1998 privind modificarea și completarea Codului de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 40 din 30 ianuarie 1998, excepție ridicată de Casa de cultură studențească Iași într-o cauză civilă având ca obiect judecarea recursului declarat de autorul excepției împotriva Deciziei nr. 911/1998 pronunțate de Tribunalul Iași.

Prin excepția de neconstituționalitate ridicată se susține că prevederile Ordonanței Guvernului nr. 13/1998 contravin dispozițiilor art. 21 alin. (2) din Constituție prin aceea că, neavând norme tranzitorii care să se aplice apelurilor declarate, dar încă nemotivate la data intrării sale în vigoare, „facilitează interpretări de natură a îngradi dreptul procesual al apelantului de a-și motiva apelul până în prima zi de înfățișare, în condițiile în care apelul fusese declarat într-un moment în care legea procedurală îi recunoștea acel drept“. Autorul excepției solicită Curții Constituționale să se pronunțe asupra „respectivei lacune a Ordonanței Guvernului nr. 13/1998 ce a facilitat eroarea instanței de apel, în interpretarea și aplicarea art. 288¹ din Codul de procedură civilă, eroare care a dus la respingerea apelului nostru ca nemotivat în termen“.

Exprimându-și opinia, instanța de judecată apreciază că excepția ridicată este neîntemeiată. În situația tranzitorie la care face referire, autorul excepției avea obligația de a depune motivele de apel în termen de cel mult 15 zile de la data intrării în vigoare a Ordonanței Guvernului nr. 13/1998, știut fiind că dispozițiile art. 288¹ din Codul de procedură civilă sunt de imediată aplicare. Admisibilitatea unei căi de atac se examinează în raport cu dispozițiile în vigoare la data soluționării acesteia. Or, la acea dată erau în vigoare prevederile art. 288 din Codul de procedură civilă, astfel cum au fost modificate prin Ordonanța Guvernului nr. 13/1998.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

În punctul de vedere primit din partea Guvernului se consideră că excepția de neconstituționalitate ridicată urmează să fie respinsă, întrucât conținutul acesteia nu vizează o problemă de constituționalitate, ci una de aplicare a legii noi la o cauză aflată pe rol. Ar fi vorba, așadar, despre o chestiune ce este exclusiv de competența instanței de judecată.

Potrivit principiului aplicării imediate a legii noi, dispozițiile de procedură sunt de imediată aplicare. Actele procedurale efectuate sub imperiul legii vechi rămân valabile, iar cele îndeplinite după intrarea în vigoare a legii noi vor fi supuse prevederilor acesteia. Aceasta face ca în cadrul unui proces să poată exista atât actele îndeplinite după legea veche, cât și actele ce se îndeplinesc după legea nouă.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale atacate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, Curtea Constituțională este competentă să soluționeze excepția cu care a fost legal sesizată.

Excepția de neconstituționalitate are ca obiect Ordonanța Guvernului nr. 13/1998 privind modificarea și completarea Codului de procedură civilă.

Această reglementare conține unele norme de modificare și completare a Codului de procedură civilă, referitoare la conținutul hotărârii judecătorești, la motivarea acesteia, la cererea și termenul de apel, la motivarea și comunicarea apelului, precum și la termenul de recurs, motivarea și comunicarea recursului. Așa fiind, este nerelevantă invocarea de către autorul excepției a dispozițiilor art. 21 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora nici o lege nu poate îngradi exercitarea accesului liber la justiție, deoarece reglementările ordonanței examinate nu au nici o legătură cu acest drept constituțional.

Sub un alt aspect, autorul excepției de neconstituționalitate mai susține și că actul normativ criticat nu conține dispoziții tranzitorii care să reglementeze termenul de motivare a apelurilor declarate la data intrării sale în vigoare, solicitându-se Curții Constituționale să se pronunțe asupra „respectivei lacune a Ordonanței Guvernului nr. 13/1998 ce a facilitat eroarea instanței de apel“, pentru ca, ulterior, instanța de control judiciar să poată interpreta și aplica art. 288¹ din Codul de procedură civilă.

Analizând această cerere a autorului excepției, Curtea constată că se solicită de fapt completarea prevederilor ordonanței în sensul celor precizate în cuprinsul cererii. Soluționarea acestor probleme este însă de competența exclusivă a Parlamentului. Modificările și completările aduse Codului de procedură civilă prin Ordonanța Guvernului nr. 13/1998 în privința termenelor în care urmează să fie motivate apelurile, fără a se stabili explicit și norme cu privire la căile de atac deja declarate la data intrării sale în vigoare, reprezintă o opțiune a legiuitorului, singurul în măsură de a institui regulile de desfășurare a căilor de atac în fața instanțelor de judecată. În acest sens, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 38 din 26 februarie 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 177 din 13 mai 1998, care a stabilit că extinderea dispozițiilor legale criticate la alte situații neprevăzute în text, în sensul adăugării în cuprinsul acestuia a unor noi reglementări, aparține competenței exclusive a organului legislativ.

De altfel, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, republicată, „*În exercitarea controlului, Curtea Constituțională se pronunță numai asupra problemelor de drept, fără a putea modifica sau completa prevederea legală supusă controlului. De asemenea, Curtea Constituțională nu se poate pronunța asupra modului de interpretare și aplicare a legii, ci numai înțelesului său contrar Constituției*“.

De aceea, excepția urmează să fie respinsă ca inadmisibilă.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 13/1998 privind modificarea și completarea Codului de procedură civilă, excepție ridicată de Casa de cultură studentescă din Iași în Dosarul nr. 1.924/1998 al Curții de Apel Iași.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 noiembrie 1999.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 197

din 23 noiembrie 1999

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. 1 lit. e) din Legea nr. 32/1991 privind impozitul pe salarii, republicată

Ioan Muraru	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. 1 lit. e) din Legea nr. 32/1991 privind impozitul pe salarii, republicată, ridicată de Adrian Oancea în Dosarul nr. 1.809/1999 al Judecătorei Buzău.

La apelul nominal lipsesc părțile, Adrian Oancea și Societatea Comercială „Foraj Sonde” — S.A. Berca — Buzău, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției, considerând că dispozițiile legale criticate nu încalcă prevederile constituționale ale art. 94 lit. a), potrivit cărora Președintele României conferă distincții și titluri de onoare.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 20 aprilie 1999, pronunțată în Dosarul nr. 1.809/1999, Judecătoria Buzău a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. 1 lit. e) din Legea nr. 32/1991 privind impozitul pe salarii, republicată, excepție ridicată de Adrian Oancea într-o cauză civilă ce are ca obiect contestația formulată împotriva deciziei de imputare emise de Societatea Comercială „Foraj Sonde” — S.A. Berca — Buzău, pentru plata unei sume reprezentând impozit pe salariu plus majorări pentru nevirarea în termen a acestuia la buget.

În motivarea excepției se susține că deținătorii titlului de „Luptător pentru Victoria Revoluției Române din Decembrie 1989” sunt scutiți de plata impozitului pe salarii, astfel că art. 7 alin. 1 lit. e) din Legea nr. 32/1991, republicată, care condiționează scutirea de plata impozitului pe salarii de conferirea titlului prin brevet, este neconstituțional în raport cu prevederile constituționale ale art. 94 lit. a), potrivit cărora Președintele României „conferă distincții și titluri de onoare”.

Exprimându-și opinia, instanța de judecată apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este nefondată, întrucât textul art. 7 alin. 1 lit. e) din Legea nr. 32/1991, republicată, este în concordanță cu prevederile art. 94 lit. a) din Constituție. După cum rezultă chiar din definiția dată în Legea nr. 42/1990 pentru cinstirea eroilor-martiri și acordarea unor drepturi urmașilor acestora, răniților, precum și luptătorilor pentru victoria Revoluției din decembrie 1989, titlul de „Luptător pentru Victoria Revoluției Române din Decembrie 1989” reprezintă un titlu de onoare, în înțelesul prevederilor art. 94 lit. a) din Constituție, fiind conferit de către Președintele României, la propunerea Comisiei pentru cinstirea și sprijinirea eroilor Revoluției din decembrie 1989, iar conferirea lui se atestă prin brevet.

Potrivit dispozițiilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

În punctul de vedere comunicat de Guvern se apreciază că excepția ridicată este nefondată, deoarece, potrivit prevederilor art. 2 din Legea nr. 42/1990, republicată, titlul de „Luptător pentru Victoria Revoluției Române din Decembrie 1989” s-a instituit în semn de prețuire și de recunoștință pentru cei care au fost răniți în luptele pentru victoria Revoluției. Prin urmare, acesta reprezintă un titlu de onoare, care poate fi conferit doar în condițiile prevăzute la art. 94 lit. a) din Constituție, iar atestarea conferirii unui

asemenea titlu se poate face doar prin brevet, condiție expres prevăzută și la art. 5 alin. 1 și 2 din Legea nr. 42/1990, republicată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale președintelui Camerei Deputaților și Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției îl constituie dispozițiile art. 7 alin. 1 lit. e) din Legea nr. 32/1991 privind impozitul pe salarii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 185 din 12 august 1996, conform căroră „Sunt scutite de plata impozitului prevăzut de prezenta lege următoarele categorii de persoane: [...]

e) *urmașii eroilor-martiri ai Revoluției, precum și deținătorii titlului de «Luptător pentru Victoria Revoluției Române din Decembrie 1989», conferit prin brevet, pentru veniturile realizate, în cadrul funcției de bază».*

Autorul excepției consideră că aceste dispoziții legale sunt neconstituționale datorită condiționării scutirii de plata impozitului pe salarii de conferirea prin brevet a titlului de „Luptător pentru Victoria Revoluției Române din Decembrie 1989”. Acesta susține că prin brevet se atestă decorațiile și titlurile de onoare conferite de către Președintele României. Titlul de „Luptător pentru Victoria Revoluției Române din Decembrie 1989” se acordă printr-un certificat de atestare a acestei calități, pe baza constatărilor comisiei speciale instituite prin Hotărârea Guvernului nr. 566 din 15 iulie 1996 pentru aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Comisiei pentru cinstirea și sprijinirea eroilor Revoluției din decembrie 1989. Condiționarea scutirii de plata impozitului de atestarea prin brevet a titlului se apreciază că încalcă prevederile art. 94 lit. a) din Constituție, care prevede că Președintele României „conferă decorații și titluri de onoare”.

Deoarece nu au intervenit elemente noi care să justifice reconsiderarea jurisprudenței Curții în acest domeniu, urmează ca excepția de neconstituționalitate să fie respinsă.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 13 alin. (1) lit. A. c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. 1 lit. e) din Legea nr. 32/1991 privind impozitul pe salarii, republicată, ridicată de Adrian Oancea în Dosarul nr. 1.809/1999 al Judecătoriei Buzău.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 23 noiembrie 1999.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. **Ioan Muraru**

Magistrat-asistent,
Doina Suliman

Legea nr. 42/1990 pentru cinstirea eroilor-martiri și acordarea unor drepturi urmașilor acestora, răniților, precum și luptătorilor pentru victoria Revoluției din decembrie 1989, completată prin Legea nr. 30/1996 și republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 198 din 23 august 1996, prevede la art. 2 alin. 1 că: „În semn de prețuire și recunoștință pentru cei care au fost răniți în luptele pentru victoria Revoluției din decembrie 1989 se instituie titlul de «Luptător pentru Victoria Revoluției Române din Decembrie 1989».”

Rezultă din acest text de lege că prin el s-a instituit un titlu de onoare a cărui conferire intră în atribuțiile Președintelui României, prevăzute la art. 94 lit. a) din Constituție. De altfel, această precizare se face în mod expres în art. 5 alin. (1) din Legea nr. 42/1990, republicată, în sensul că „Titlurile prevăzute la art. 1, 2 și 3, precum și medaliile prevăzute pentru fiecare titlu se conferă de către Președintele României, la propunerea comisiei prevăzute la art. 2 alin. 4; competența comisiei, precum și criteriile de atribuire a titlurilor sunt prevăzute în anexele nr. 1 și 2 care fac parte integrantă din prezenta lege”.

Comisia specială constituită potrivit Hotărârii Guvernului nr. 566 din 15 iulie 1996 examinează doar îndeplinirea criteriilor și face propuneri pentru conferirea titlului. Titlul produce însă efecte juridice numai după ce a fost conferit de către Președintele României și s-a atestat prin brevet. Acest fapt rezultă și din prevederile alin. 2 al art. 5 din Legea nr. 42/1990, republicată, potrivit căroră „Titlurile care nu au fost conferite în condițiile alin. 1 sau al căror beneficiar nu a avut merite deosebite sunt nule”.

Ca urmare, dispozițiile art. 7 alin. 1 lit. e) din Legea nr. 32/1991, republicată, concretizează prerogativa constituțională a Președintelui României, prin impunerea unei dovezi legale și certe a împrejurării ce are ca efect scutirea de plata impozitului.

Aceste dispoziții legale au mai fost supuse controlului de constituționalitate, în care sens Curtea a pronunțat Decizia nr. 112 din 13 iulie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 506 din 19 octombrie 1999.

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

privind unele măsuri în legătură cu asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru pagube produse terților prin accidente de autovehicule

În temeiul prevederilor art. 53 și 67 din Legea nr. 136/1995 privind asigurările și reasigurările în România, cu modificările ulterioare,

Guvernul României hotărăște:

Art. 1. — Nivelul primelor de asigurare pentru anul 2000 este cel prevăzut în anexa nr. 1 care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — În cazul persoanelor care dețin autovehicule înmatriculate în România, primele de asigurare se plătesc astfel:

a) la data eliberării autorizației provizorii de circulație;

b) la data înmatriculării autovehiculului în circulație, pentru autovehiculele care se înmatriculează în perioada 1 ianuarie—31 decembrie 2000;

c) pentru autovehiculele care sunt deja înmatriculate la data de 31 decembrie 1999 primele se plătesc pentru întregul an 2000 sau fracționat, aferent perioadelor:

— 1 ianuarie—31 decembrie 2000, până la data de 31 decembrie 1999;

— 1 ianuarie—31 mai 2000, până la data de 31 decembrie 1999;

— 1 iunie—31 decembrie 2000, până la data de 31 mai 2000.

În cazul plății anticipate și integrale până la data de 31 ianuarie 2000 a primelor de asigurare aferente perioadei 1 ianuarie—31 decembrie 2000, asiguratul beneficiază de o reducere cu 10% a primelor de asigurare.

În cazul neachitării la scadență a primelor de asigurare prevăzute la art. 1, deținătorul autovehiculului este neasigurat până în momentul încheierii asigurării.

Art. 3. — Pentru autovehiculele care se înmatriculează temporar (cele care urmează să fie scoase definitiv din țară), precum și în cazul eliberării unei autorizații provizorii de circulație, primele de asigurare se calculează lunar și reprezintă 1/12 din prima de asigurare anuală prevăzută în anexa nr. 1.

Art. 4. — Pentru autovehiculele care se înmatriculează permanent în perioada 1 ianuarie—31 decembrie 2000, prima de asigurare pentru fiecare lună sau fracțiune de lună cuprinsă între data începerii răspunderii asiguratorului și data de 31 decembrie 2000 reprezintă 1/12 din prima de asigurare anuală prevăzută în anexa nr. 1.

Art. 5. — Pentru autovehiculele aparținând agenților economici care desfășoară o activitate sezonieră (agricultură sau construcții) și care nu sunt utilizate timp de cel puțin 3 luni consecutive, primele de asigurare se calculează lunar și reprezintă 1/12 din prima de asigurare anuală prevăzută în anexa nr. 1.

Deținătorii de parcuri auto formate din cel puțin 20 de autovehicule înmatriculate pot negocia cu societățile comerciale de asigurare autorizate plata fracționată a primelor de asigurare prevăzute în anexa nr. 1.

Art. 6. — În cazul persoanelor care intră pe teritoriul României cu autovehicule înmatriculate în străinătate, dar neasigurate sau ale căror asigurări expiră în timpul în care se află pe teritoriul României, primele de asigurare aferente perioadei în care autovehiculul neasigurat se află în România se plătesc anticipat și integral, astfel:

a) în mod obligatoriu, la intrarea autovehiculului pe teritoriul României, la punctele de trecere a frontierei, în cazul persoanelor care intră pe teritoriul României cu autovehicule înmatriculate în străinătate, dar neasigurate;

b) cel mai târziu în ultima zi de valabilitate a documentelor de asigurare, la unitățile teritoriale ale asiguratorilor autorizați, în cazul persoanelor care se află pe teritoriul României cu autovehicule înmatriculate în străinătate și ale căror asigurări expiră în perioada în care se află în România.

Art. 7. — Răspunderea asiguratorului începe:

a) după 24 de ore de la expirarea zilei în care:

— s-a plătit asiguratorului prima de asigurare în numerar, respectiv s-a prezentat ordinul de plată vizat de banca la care asiguratul are deschis contul de disponibil; și

— s-a eliberat documentul care atestă încheierea asigurării pentru asiguratul care nu și-a îndeplinit obligațiile de plată a primei de asigurare prevăzute la art. 2 și 6 sau pentru asiguratul care nu a plătit la scadență prima de asigurare aferentă perioadei respective;

b) din momentul plății primei de asigurare în numerar, respectiv al prezentării ordinului de plată vizat de banca la care asiguratul are deschis contul de disponibil și al eliberării documentului de asigurare, dar nu mai devreme de data intrării în vigoare a asigurării, înscrisă în document, pentru asiguratul care își îndeplinește obligațiile de plată a primei de asigurare prevăzute la art. 2 lit. c) și la art. 6 sau pentru asiguratul care a plătit la scadență prima de asigurare aferentă perioadei respective;

c) din momentul plății primei de asigurare în numerar, respectiv al prezentării ordinului de plată vizat de banca la care asiguratul are deschis contul de disponibil și al eliberării documentului de asigurare, dar nu mai devreme de data intrării în vigoare a asigurării, înscrisă în document, și

de data eliberării autorizației provizorii de circulație sau a înmatriculării autovehiculului, pentru asiguratul care își îndeplinește obligațiile de plată a primei de asigurare prevăzute la art. 2 lit. a) și b).

Art. 8. — Răspunderea asigurătorului încetează la ora 24,00 a ultimei zile de valabilitate înscrise în tichetul de asigurare pentru care s-a plătit prima de asigurare datorată sau, anterior acestei date, în momentul radierii autovehiculului.

Dovada plății primelor de asigurare revine asiguratului, înscrisul constatator fiind chitanța, ordinul de plată sau alt document probator al plății.

Nu este angajată răspunderea asigurătorului în cazul documentelor de asigurare sau de încasare falsificate ori care au fost sustrate din gestiunea acestuia.

Art. 9. — Pentru autovehiculele care se radiază din circulație în perioada 1 ianuarie—31 decembrie 2000 prima de asigurare pentru fiecare lună sau fracțiune de lună cuprinsă între data începerii și data încetării răspunderii asigurătorului reprezintă 1/12 din prima de asigurare anuală.

Diferența dintre prima de asigurare plătită și cea calculată conform alin. 1 se restituie asiguratului, la cererea scrisă a acestuia, însoțită de documentele doveditoare, și numai în cazurile în care nu s-au plătit sau nu se datorează despăgubiri pentru evenimente produse în perioada de valabilitate a asigurării.

Art. 10. — În unul și același accident, indiferent de numărul persoanelor răspunzătoare de producerea pagubelor, asigurătorul acordă despăgubiri, inclusiv pentru cheltuielile făcute de asigurați în procesul civil, în următoarele limite:

a) de la 600.000 lei până la maximum 200.000.000 lei, indiferent de numărul persoanelor păgubite, în caz de avariere ori de distrugere a bunurilor, pentru pagube materiale directe și indirecte de peste 600.000 lei;

b) până la 60.000.000 lei pentru fiecare persoană, dar nu mai mult de 300.000.000 lei, indiferent de numărul persoanelor accidentate, în caz de vătămări corporale sau de deces, inclusiv pentru prejudicii fără caracter patrimonial.

Limitele despăgubirilor mai sus menționate se aplică în cazul daunelor, consecință a accidentelor de autovehicule survenite în anul 2000.

Art. 11. — Dovada existenței asigurării obligatorii de răspundere civilă pentru pagube produse prin accidente de autovehicule, în cazul controalelor efectuate de către ofițerii

și subofițerii de poliție, în conformitate cu prevederile art. 64 din Legea nr. 136/1995, o constituie tichetul de asigurare emis de asigurătorii autorizați să practice această asigurare în România sau documentele internaționale de asigurare de răspundere civilă auto, eliberate de societăți de asigurare din străinătate, cu valabilitate pe teritoriul României și numai pentru perioada menționată în acestea.

Art. 12. — Nivelul amenzilor stabilite la art. 63 și 64 din Legea nr. 136/1995 se actualizează după cum urmează:

— refuzul societății comerciale autorizate de a încheia asigurarea obligatorie se sancționează cu amendă de la 5.000.000 lei la 20.000.000 lei;

— încălcarea de către persoanele fizice și juridice a obligației de asigurare prevăzute la art. 48 și 56 din lege se sancționează cu amendă de la 500.000 lei la 2.000.000 lei.

Art. 13. — Pentru obținerea autorizației de a practica asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru pagube produse prin accidente de autovehicule, în conformitate cu prevederile Legii nr. 136/1995, asigurătorii solicitanți trebuie să îndeplinească, cumulativ, următoarele condiții:

a) să dispună de un capital social vărsat de cel puțin 20 miliarde lei;

b) să dispună de o rețea teritorială formată din cel puțin două unități (sucursale, reprezentanțe, agenții, puncte de lucru etc.) în fiecare județ;

c) să dispună la fiecare sucursală (reprezentanță) de personal propriu specializat în activitatea de constatare și de lichidare a daunelor auto (ingineri, subingineri, tehnicieni cu pregătire profesională de profil);

d) să practice de cel puțin 2 ani asigurări facultative de autovehicule;

e) să dispună de rezerve de prime și de rezerve de daune suficiente pentru îndeplinirea obligațiilor asumate prin activitatea de asigurare desfășurată în anii anteriori celui pentru care se solicită autorizația respectivă.

Art. 14. — Se aprobă Normele cu privire la aplicarea asigurării obligatorii de răspundere civilă pentru pagube produse terților prin accidente de autovehicule, prevăzute în anexa nr. 2 care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 15. — Pe data de 31 decembrie 1999 se abrogă Hotărârea Guvernului nr. 906/1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 491 din 21 decembrie 1998.

PRIM-MINISTRU

MUGUR CONSTANTIN ISĂRESCU

Contrasemnează:

Ministrul finanțelor,

Decebal Traian Remeș

Ministrul transporturilor,

Traian Băsescu

NIVELUL

primelor de asigurare obligatorie de răspundere civilă pentru pagube produse terților prin accidente de autovehicule pentru anul 2000

I.*) În cazul persoanelor care dețin autovehicule înmatriculate în România:

	1 ianuarie—31 decembrie		1 ianuarie—31 mai		1 iunie—31 decembrie	
	persoane fizice	persoane juridice	persoane fizice	persoane juridice	persoane fizice	persoane juridice
1. Autoturisme (inclusiv autoturisme de teren și automobile mixte a căror masă totală maximă autorizată nu depășește 3,5 t), autosanitare, autorulote, având capacitatea cilindrică:						
a) până la 1.200 cm ³	341.000	406.000	145.000	172.000	196.000	234.000
b) între 1.201 — 1.400 cm ³	390.000	505.000	163.000	212.000	227.000	293.000
c) între 1.401 — 1.600 cm ³	466.000	682.000	199.000	290.000	267.000	392.000
d) între 1.601 — 1.800 cm ³	506.000	739.000	216.000	314.000	290.000	425.000
e) între 1.801 — 2.000 cm ³	653.000	890.000	271.000	374.000	382.000	516.000
f) peste 2.000 cm ³	781.000	1.078.000	328.000	456.000	453.000	622.000
2. Autovehicule pentru transport de persoane (inclusiv autospecializate pentru transport de persoane):						
a) având cel puțin 10, dar nu mai mult de 17 locuri exclusiv pe scaune, inclusiv cel al conducătorului	1.035.000	1.226.000	434.000	511.000	601.000	715.000
b) având cel puțin 18 locuri pe scaune, inclusiv cel al conducătorului	1.337.000	2.223.000	559.000	929.000	778.000	1.294.000
c) tramvaie, troleibuze	0	1.782.000	0	742.000	0	1.040.000
3. Motocicluri cu sau fără ataș	272.000	445.000	116.000	183.000	156.000	262.000
4. Tractoare rutiere având puterea motorului:						
a) până la 45 CP inclusiv	229.000	229.000	95.000	95.000	134.000	134.000
b) peste 45 CP	1.112.000	1.112.000	468.000	468.000	644.000	644.000
5. Alte autovehicule decât cele menționate la pct. 1—4, a căror masă totală maximă autorizată este de:						
a) până la 2.300 kg	675.000	972.000	285.000	407.000	390.000	565.000
b) între 2.301 — 3.500 kg	1.061.000	1.337.000	445.000	559.000	616.000	778.000
c) între 3.501 — 7.500 kg	1.451.000	1.671.000	616.000	696.000	835.000	975.000
d) între 7.501 — 16.000 kg	1.782.000	2.223.000	742.000	929.000	1.040.000	1.294.000
e) peste 16.000 kg	2.223.000	2.892.000	929.000	1.210.000	1.294.000	1.682.000

*) a) Primele de asigurare se plătesc numai pentru autovehicule. Pentru remorci, semiremorci și atașe nu se plătesc prime de asigurare.

b) Primele de asigurare prevăzute mai sus se plătesc și pentru fiecare număr de circulație de probă.

c) Pentru persoanele cu deficiențe locomotorii, deținători de motocicluri și de autoturisme adaptate infirmității lor, inclusiv pentru cele primite de acestea în folosință, primele de asigurare se reduc cu 50%.

d) Primele de asigurare aferente perioadelor stabilite mai sus se încasează în cuantumul prevăzut, fără a fi posibilă fracționarea acestuia, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 5 alin. 2 din hotărâre.

e) Pentru toate autovehiculele care nu sunt menționate expres la pct. 1 se vor aplica tarifele de la pct. 5 (autoutilitare, autofurgoane, autocamioane, autospeciale).

II.*) În cazul persoanelor care intră pe teritoriul României cu autovehicule înmatriculate în străinătate, dar neasigurate sau ale căror asigurări expiră în perioada în care se află pe teritoriul României:

	1 ianuarie—31 decembrie
1. Autoturisme	919.000
2. Motocicluri	354.000
3. Alte autovehicule decât autoturisme și motocicluri	2.262.000

*) Primele de asigurare se plătesc numai pentru autovehicule. Pentru remorci, semiremorci și atașe nu se plătesc prime de asigurare.

NORME

cu privire la aplicarea asigurării obligatorii de răspundere civilă pentru pagube produse terților prin accidente de autovehicule**I. Generalități**

1. — Asigurătorii autorizați de Oficiul de Supraveghere a Activității de Asigurare și Reasigurare din cadrul Ministerului Finanțelor să practice asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru pagube cauzate terților prin accidente de autovehicule acordă, în baza primelor de asigurare plătite, despăgubiri pentru prejudiciile de care asigurații acestora răspund, în baza legii, față de terțe persoane păgubite prin accidente de autovehicule, care au loc pe teritoriul României, precum și pentru cheltuielile făcute de asigurați în procesul civil.

2. — Asigurătorii acordă despăgubiri:

(1) indiferent de locul în care a fost produs accidentul de autovehicul (pe drumuri publice, pe drumuri care nu sunt deschise circulației publice, în incinte și în oricare alte locuri), atât în timpul deplasării, cât și în timpul staționării autovehiculului asigurat;

(2) pentru pagubele produse de dispozitivele sau instalațiile montate pe autovehicule, dar numai atâta timp cât acestea sunt montate pe autovehicul, precum și pentru pagubele cauzate de remorci, semiremorci ori atașe, dar numai în timpul cât acestea sunt atașate unui autovehicul asigurat, inclusiv pentru pagubele produse din cauza desprinderii accidentale a acestora de autovehicule;

(3) dacă paguba a fost cauzată: din vina conducătorului autovehiculului; prin fapta lucrului; prin intermediul altui lucru antrenat de deplasarea autovehiculului; prin scurgerea, risipirea ori căderea accidentală a substanțelor sau produselor transportate.

3. — (1) În situația în care cel păgubit a contribuit din culpă la producerea accidentului sau la mărirea pagubei, cel chemat să răspundă va fi ținut răspunzător numai pentru partea din pagubă pe care a produs-o. În astfel de situații întinderea răspunderii fiecărei persoane va fi cea rezultată din probele administrate.

(2) În cazul în care din acte nu rezultă măsura răspunderii fiecărei persoane, aceasta se va stabili în cote egale, în raport cu numărul părților implicate în accident.

4. — Asigurătorii nu acordă despăgubiri pentru:

(1) cazurile în care deținătorul sau conducătorul autovehiculului asigurat nu are răspundere civilă, dacă accidentul a fost produs:

- a) dintr-un caz de forță majoră;
- b) din culpa exclusivă a persoanei păgubite;
- c) din culpa exclusivă a unei terțe persoane;

(2) pagubele cauzate bunurilor aparținând aceleiași persoane fizice sau persoane juridice, dacă au fost produse de un alt autovehicul aparținând aceleiași persoane fizice sau juridice, condus de un prepus al aceleiași persoane juridice ori de o altă persoană pentru care răspunde persoana fizică sau persoana juridică asigurată;

(3) pagubele cauzate în cazul în care deținătorul autovehiculului nu face dovada valabilității asigurării obligatorii

de răspundere civilă pentru pagube cauzate terților prin accidente de autovehicule, la data accidentului;

(4) pagubele situate sub limita minimă a despăgubirilor de asigurare prevăzute în hotărârea Guvernului în vigoare la data producerii accidentului, pentru avarierea ori distrugerea bunurilor în unul și același accident, indiferent de numărul persoanelor păgubite și de numărul persoanelor răspunzătoare de producerea pagubei;

(5) partea din prejudiciu care depășește limitele maxime ale despăgubirilor de asigurare prevăzute în hotărârea Guvernului în vigoare la data producerii accidentului, produs în unul și în același accident, indiferent de numărul persoanelor păgubite și de numărul persoanelor răspunzătoare de producerea pagubei;

(6) amenzile de orice fel și cheltuielile penale la care ar fi obligat deținătorul sau conducătorul autovehiculului asigurat, răspunzător de producerea pagubei, precum și cheltuielile de executare a hotărârilor penale privind plata despăgubirilor;

(7) cheltuielile făcute în procesul penal de deținătorul sau conducătorul autovehiculului asigurat, răspunzător de producerea pagubei, chiar dacă în cadrul procesului penal s-a soluționat și latura civilă;

(8) sumele pe care conducătorul autovehiculului, răspunzător de producerea pagubei, este obligat să le plătească deținătorului care i-a încredințat autovehiculul asigurat, pentru avarierea ori distrugerea acestui autovehicul;

(9) pagubele produse persoanelor sau bunurilor transportate, dacă între deținătorul autovehiculului care a cauzat accidentul sau conducătorul auto răspunzător și persoanele păgubite a existat un raport contractual (civil, comercial, de muncă etc., cu titlu oneros sau gratuit);

(10) pagubele produse la locul de muncă de dispozitivele sau instalațiile montate pe autovehicule, atunci când acestea sunt utilizate ca utilaje sau instalații de lucru;

(11) pagubele cauzate prin accidente survenite în timpul operațiunilor de încărcare și de descărcare, acestea constituind riscuri ale activității profesionale;

(12) pagubele cauzate ca urmare a transportului de produse periculoase (radioactive, ionizante, inflamabile, explozive, corosive, combustibile), cu ocazia căruia aceste produse au determinat sau au agravat producerea pagubei;

(13) pretențiile referitoare la reducerea valorii bunurilor după reparație.

II. Stabilirea despăgubirilor

5. — (1) Stabilirea despăgubirilor pe baza convenției dintre asigurați, persoanele păgubite și asigurători se poate face în cazurile în care, din actele încheiate de organele de poliție, unitățile de pompieri sau de celelalte autorități publice competente să constate și să cerceteze accidentele de autovehicule, precum și din înștiințarea asiguraților, respectiv a conducătorilor auto vinovați, rezultă răspunderea civilă a deținătorului sau conducătorului autovehiculului asigurat în producerea pagubei, iar persoana păgubită face dovada prejudiciului material suferit.

(2) În cazul avarierii sau distrugerii bunurilor, dacă autoritățile publice nu au reținut elemente determinante cu privire la cauzele și la împrejurările producerii accidentului de autovehicul ori la pagubele cauzate, acestea pot fi dovedite prin orice mijloc legal de probă.

(3) La primirea despăgubirii pe baza convenției, persoana păgubită își ia un angajament scris, prin care se obligă să restituie de îndată despăgubirea primită, în cazul în care actele încheiate de organele de poliție, unitățile de pompieri sau de alte autorități competente să cerceteze accidentele de autovehicule sunt anulate.

6. — La stabilirea despăgubirii, în cazul avarierii sau distrugerii bunurilor, se iau ca bază de calcul pretențiile formulate de persoanele păgubite, avându-se în vedere prevederile legale, acoperirea cuantumului pagubelor aduse bunurilor, fără a se depăși diferența dintre valoarea acestora din momentul producerii accidentului și valoarea rămasă și nici limita maximă a despăgubirilor de asigurare, prevăzută în hotărârea Guvernului în vigoare la data producerii accidentului.

A. În cazul avarierii sau distrugerii autovehiculelor, cu excepția celor înmatriculate în străinătate și care aparțin persoanelor străine sau cetățenilor români cu reședința în străinătate

7. — (1) Despăgubirile pentru autovehicule nu pot depăși cuantumul pagubei și nici diferența dintre valoarea autovehiculului la data producerii accidentului și valoarea rămasă.

(2) Prin *valoare rămasă* se înțelege valoarea acelor părți din autovehicul neavariate, fără a se putea depăși 25% din valoarea stabilită conform prevederilor pct. 8 alin. (1).

(3) Cuantumul pagubei la autovehicule este egal cu costul reparațiilor părților componente sau pieselor avariate ori cu costul de înlocuire a acestora, inclusiv cheltuielile pentru materiale, precum și cele de demontare și montare, aferente reparațiilor și înlocuirilor, necesare ca urmare a pagubelor produse prin accidentul de autovehicul respectiv, din care se scade valoarea eventualelor deșeuri, stabilită la prețurile practicate de unitățile de achiziție.

(4) La avarierea unui ansamblu sau subansamblu se ia în considerare înlocuirea numai a părților componente sau a pieselor care au fost avariate.

(5) Prin *părți componente* sau *piese care necesită înlocuirea* se înțelege numai cele a căror reparare sau folosire, chiar reparate, nu mai este posibilă din punct de vedere tehnic datorită gradului de avariere a acestora, ori, cu toate că repararea este posibilă, costul reparației, inclusiv cheltuielile pentru materiale, precum și cele de demontare și montare aferente, depășește valoarea de nou a părții componente sau a piesei respective, inclusiv cheltuielile pentru materiale, precum și cele de demontare și montare aferente.

(6) Se consideră că a fost necesară revopsirea integrală a autovehiculului atunci când părțile avariate din cauza accidentului reprezintă cel puțin 50% din suprafața totală exterioară a autovehiculului respectiv.

(7) Prețurile părților componente, ale pieselor înlocuitoare noi și ale materialelor sunt cele practicate de unitățile

de specialitate la data producerii accidentului. Prin *unități de specialitate* se înțelege persoanele juridice (cu excepția celor în regim de consignație) care au în obiectul lor de activitate comercializarea de autovehicule, părți componente, piese înlocuitoare și materiale pentru autovehicule și/sau executarea lucrărilor de întreținere și reparații la autovehicule.

(8) În cazurile în care pentru repararea autovehiculelor a fost necesară procurarea unor părți componente, piese sau materiale, cu plata în valută, costul acestora este cel prevăzut în documentele justificative prezentate (inclusiv cheltuieli de transport și taxe vamale, exclusiv T.V.A. aferentă), transformat în lei la cursul de schimb valutar în vigoare la Banca Națională a României la data efectuării plății facturii de către păgubit, fără a se putea depăși 90 de zile de la data accidentului. În aceste cazuri costul părților componente, al pieselor sau materialelor nu va depăși prețurile de vânzare practicate de unitățile de specialitate din România, dacă acestea sunt comercializate și în România.

(9) Cheltuielile cu manopera, inclusiv de demontare și de montare, sunt cele prevăzute în tarifele practicate de unitățile de specialitate la data producerii accidentului.

(10) Costul reparațiilor efectuate la autovehicule, inclusiv costul de înlocuire al părților componente și al pieselor avariate, se stabilește pe baza actelor întocmite de unitățile de specialitate, dacă reparația se execută în cel mult 60 de zile de la data producerii accidentului.

(11) În cazul în care reparațiile autovehiculului s-au efectuat în regie proprie sau se solicită plata despăgubirii înainte de efectuarea reparațiilor, costul acestora se stabilește pe baza evaluării asigurătorului și a documentelor justificative privind plățile efectiv făcute. În astfel de cazuri costul reparațiilor nu poate depăși însă, pentru părți componente, piese sau materiale, prețurile de vânzare practicate de unitățile de specialitate, iar pentru cheltuielile de manoperă care nu se justifică cu acte, potrivit prevederilor alin. (10), tarifele practicate de aceste unități.

(12) Dacă pentru unele părți componente sau piese ale autovehiculului nu există prețuri practicate de unitățile de specialitate, valoarea de nou a acestora se poate stabili prin asimilare cu prețurile de vânzare practicate de unitățile de specialitate pentru părți componente sau piese ale unor autovehicule similare sau pe baza prețurilor din cataloagele pentru piese de schimb. În cazul în care prețurile din cataloage sunt exprimate în valută, acestea se vor transforma în lei la cursul de schimb valutar în vigoare la Banca Națională a României la data efectuării plății sumei de despăgubire.

(13) În situațiile aplicării prevederilor alin. (11), dacă se prezintă acte justificative de la unitățile de specialitate pentru cheltuielile efectiv făcute într-un termen de 60 de zile de la data plății despăgubirii, la cererea persoanei păgubite, se va putea acorda diferența dintre sumele efectiv plătite și prețurile avute în vedere la calculul despăgubirii pe baza evaluării asigurătorului (pentru fiecare element în parte).

8. — (1) Valoarea autovehiculului la data producerii accidentului se stabilește scăzându-se din valoarea de nou a acestuia uzura corespunzătoare.

(2) Modalitatea de stabilire a valorii de nou și a uzurii corespunzătoare prevăzute de prezentele norme se aplică inclusiv în cazul despăgubirii prin hotărâre judecătorească.

9. — Prin *valoarea de nou a autovehiculelor avariate* se înțelege:

a) pentru autovehiculele înmatriculate în România, aparținând persoanelor fizice și persoanelor juridice, române sau străine, precum și pentru autovehiculele înmatriculate în străinătate, aparținând persoanelor fizice (cu excepția cetățenilor români cu reședința în străinătate) și persoanelor juridice române, care se comercializează în România, prețurile practicate de unitățile de specialitate la data producerii accidentului;

b) pentru autovehiculele înmatriculate în România, aparținând persoanelor fizice și persoanelor juridice, române sau străine, precum și pentru autovehiculele înmatriculate în străinătate, aparținând persoanelor fizice (cu excepția cetățenilor români cu reședința în străinătate) și persoanelor juridice române, care nu se comercializează în România, prețurile de vânzare practicate la data accidentului în țara în care s-a fabricat autovehiculul respectiv¹⁾, transformate în lei la cursul de schimb valutar comunicat de Banca Națională a României, în vigoare la data producerii accidentului;

c) pentru autovehiculele de tipuri la care nu există prețuri stabilite sau pentru tipuri ori modele care nu se mai fabrică, valorile stabilite prin asimilare cu prețurile de vânzare, practicate la data accidentului, ale unor autovehicule care au caracteristici tehnice similare, din producție internă sau externă¹⁾.

10. — (1) Uzura autovehiculului avariat se stabilește în raport cu vechimea și cu starea de întreținere a acestuia la data producerii accidentului. La stabilirea uzurii se ține seama de costul reparațiilor curente sau capitale, inclusiv de înlocuire a părților componente sau a pieselor executate înainte de accident, pentru menținerea stării tehnice corespunzătoare a autovehiculului. Valoarea acestora se stabilește în baza documentelor justificative privind costul efectiv al reparațiilor sau al înlocuirilor respective.

(2) Criteriile de stabilire a uzurii în cazul pagubelor produse la autovehicule sunt cele prevăzute în anexa la prezentele norme.

11. — Se acordă despăgubiri și pentru:

(1) acoperirea cheltuielilor făcute în vederea limitării pagubelor, dacă sunt necesare în urma accidentului, justificate cu acte;

(2) acoperirea cheltuielilor de transport al autovehiculului (justificate cu acte) la atelierul de reparații din România, care poate face reparația și este cel mai apropiat de locul accidentului, sau până la adresa menționată în certificatul de înmatriculare a autovehiculului.

B. *În cazul vătămării sau pieririi animalelor*

12. — Despăgubirile pentru animale se stabilesc pe baza valorii pe piața locală a animalului respectiv la data producerii riscului asigurat.

C. *În cazul avarierii sau distrugerii bunurilor, altele decât cele prevăzute la lit. A și B*

13. — (1) Despăgubirile pentru clădiri, construcții sau pentru alte bunuri se stabilesc pe baza prețurilor în vigoare la data producerii riscului asigurat.

(2) În cazul în care persoanele păgubite prezintă documentații tehnice (devize de reparații sau alte evaluări), acestea pot fi luate în considerare la stabilirea despăgubirii, după verificarea prealabilă făcută de asigurator.

D. *În cazul avarierii sau distrugerii bunurilor aparținând persoanelor străine sau cetățenilor români cu reședința în străinătate*

14. — La stabilirea despăgubirii pe baza convenției dintre asigurați, asiguratorii și aceste persoane, în cazul avarierii sau distrugerii bunurilor, se vor avea în vedere:

(1) în cazul autovehiculelor înmatriculate în străinătate, despăgubirile acordate de asiguratorii nu pot depăși diferența dintre valoarea acestora la data producerii accidentului și valoarea rămasă;

(2) în cazul autovehiculelor înmatriculate în străinătate, valoarea acestora la data producerii accidentului se stabilește în baza prețurilor practicate în țara în care este înmatriculat autovehiculul ori în țara unde a fost fabricat autovehiculul în cauză. În lipsa acestor prețuri se vor avea în vedere valorile reale conform cataloagelor de specialitate;

(3) prin *valoare rămasă* se înțelege valoarea acelor părți din autovehicul neavariate, fără a se putea depăși 25% din valoarea stabilită conform prevederilor alin. (2);

(4) în cazul în care reparația se efectuează în străinătate, despăgubirile urmând a se plăti în valută, costul reparației este cel prevăzut în documentația de reparație, avându-se în vedere avariile constatate, precum și eventualele avarii suplimentare constatate cu ocazia efectuării reparației, dacă producerea acestora se justifică prin dinamica accidentului;

(5) în cazul în care reparațiile nu s-au efectuat în România și se solicită plata în valută a despăgubirii înainte de efectuarea reparațiilor în străinătate, costul pagubelor se stabilește pe baza evaluării efectuate de către asiguratorii, avându-se în vedere: constatările reținute de autoritățile publice competente, cercetările efectuate de asiguratorii în legătură cu dinamica accidentului și întinderea prejudiciului, precum și documentele justificative privind plățile efectiv făcute de cel păgubit;

(6) în cazul autovehiculelor înmatriculate în străinătate și avariate, care nu se pot deplasa prin forță proprie, se plătesc despăgubiri și pentru:

a) 75% din cheltuielile de transport al persoanelor care au efectuat voiajul în autovehiculul avariat, fără a se putea depăși 75% din tariful prevăzut pentru transportul cu avionul clasa „Economic“;

¹⁾ În lipsa acestor prețuri se pot avea în vedere prețurile corespunzătoare din cataloagele de specialitate.

b) transportul autovehiculului respectiv, inclusiv al remorcii tractate de acesta de la locul accidentului până la cel mult atelierul de reparații din țara de domiciliu, cu excepția cazurilor de daună totală;

c) 75% din cheltuielile de transport al mărfurilor aflate în autovehicul, inclusiv în remorca tractată de acesta, până la locul de destinație;

(7) cheltuielile prevăzute la alin. (6) trebuie justificate cu acte întocmite de societățile de transport specializate;

(8) calcularea în valută a limitelor privind cuantumul despăgubirilor se face la cursul de schimb valutar comunicat de Banca Națională a României la data producerii accidentului.

15. În cazul în care reparația s-a făcut în România și se solicită plata în valută, calcularea în valută a despăgubirilor stabilite în lei se face la cursul de schimb valutar comunicat de Banca Națională a României la data la care păgubitul a efectuat plata facturii de reparații.

16. În cazurile în care despăgubirile urmează să se recupereze potrivit art. 58 din Legea nr. 136/1995, suma de recuperat reprezintă:

a) despăgubirea stabilită în lei, dacă reparația a fost efectuată total sau parțial în România;

b) despăgubirea plătită în valută transformată în lei la cursul de schimb valutar comunicat de Banca Națională a României la data efectuării plății externe, dacă reparația a fost efectuată în străinătate.

E. În cazul vătămării corporale sau al decesului persoanelor

17. — La stabilirea despăgubirilor pe baza convenției dintre asigurați, persoanele păgubite și asigurători, în cazul vătămării corporale sau al decesului unor persoane, se au în vedere următoarele:

(1) în caz de vătămare corporală:

a) diferența dintre veniturile salariale nete ale persoanei vătămate și indemnizația primită din fondurile persoanei juridice sau fizice la care salariatul își desfășoară activitatea și/sau, după caz, din fondurile bugetului asigurărilor sociale de stat, pe perioada spitalizării și a concediului medical;

b) venitul mediu lunar net realizat din activități desfășurate de persoana vătămată, dovedit cu documente de evidență fiscală în cazul persoanelor care nu au calitatea de salariat;

c) salariul de bază minim lunar pe țară, în cazul persoanelor păgubite aflate la data producerii accidentului în ultimul an de studii sau de calificare;

d) eventualele cheltuieli prilejuite de accident (cheltuieli ocazionate de transportul persoanei accidentate, de tratament, de spitalizare, pentru recuperare, pentru proteze, pentru alimentație suplimentară, conform prescripțiilor medicale), justificate cu acte și care nu sunt suportate din fondurile de asigurări sociale prevăzute de lege;

e) cheltuieli cu îngrijitorii pe perioada incapacității de muncă, dacă prin certificat medical se recomandă acest lucru, însă nu mai mult de salariul de bază minim lunar pe țară;

(2) în caz de deces:

a) cheltuielile de înmormântare, inclusiv pentru piatra funerară, precum și cele efectuate cu ocazia îndeplinirii ritualurilor religioase, pe baza înscrisurilor doveditoare;

b) cheltuielile de transport al cadavrului, inclusiv cele de îmbalsămare, justificate cu acte, de la localitatea unde a avut loc decesul până la localitatea în care se face înmormântarea;

c) veniturile nete nerealizate și eventuale alte cheltuieli făcute în perioada de la data producerii accidentului și până la data decesului, prevăzute la alin. (1) lit. a)–e), dacă acestea au fost cauzate de producerea accidentului.

III. Avizarea și constatarea pagubelor

18. — Pentru recuperarea pagubelor produse ca urmare a accidentelor de autovehicule persoanele păgubite se vor adresa societății de asigurare la care deținătorul autovehiculului, răspunzător de producerea accidentului, are încheiat un contract de asigurare obligatorie de răspundere civilă auto.

19. — (1) În cazul în care cuantumul despăgubirilor ca urmare a avarierii ori distrugerii bunurilor aparținând mai multor persoane, în unul și același accident de autovehicul, depășește limita maximă prevăzută în hotărârea Guvernului în vigoare la data producerii accidentului (în care se cuprind și cheltuielile făcute în procesul civil), indiferent de numărul persoanelor păgubite și de numărul persoanelor răspunzătoare de producerea pagubei, despăgubirile se acordă în limita acestei sume fiecărei persoane păgubite, proporțional cu raportul dintre limita maximă și totalul cuantumului despăgubirilor.

(2) În cazul în care cuantumul despăgubirilor ca urmare a vătămărilor corporale sau a decesului mai multor persoane în unul și același accident de autovehicul depășește limita maximă prevăzută în hotărârea Guvernului în vigoare la data producerii accidentului (în care se cuprind și cheltuielile făcute în procesul civil), indiferent de numărul persoanelor păgubite și de numărul persoanelor răspunzătoare de producerea pagubei, despăgubirile se acordă în limita acestei sume, proporțional cu prejudiciul suferit de fiecare persoană păgubită, fără însă a se depăși pentru fiecare persoană vătămată limita/persoană prevăzută în hotărârea Guvernului în vigoare la data producerii accidentului.

20. — (1) Încuviințarea cu privire la stabilirea despăgubirii pe baza convenției dintre asigurați, persoane păgubite și asigurători se dă:

a) pe actele eliberate de autoritățile publice competente să constate și să cerceteze accidentele de autovehicule, pe înștiințare sau pe procesul-verbal de constatare a pagubelor, întocmit de asigurător, de deținătorul autovehiculului, iar în cazul în care despăgubirile nu urmează să fie recuperate potrivit prevederilor art. 58 din Legea nr. 136/1995, și de conducătorul auto răspunzător de producerea pagubei;

b) pe procesul-verbal de constatare a pagubelor, întocmit de asigurător, de către persoana păgubită (în cazul persoanelor juridice, de către reprezentantul acestora).

(2) În situațiile prevăzute la alin. (1), în cazul persoanelor fizice încuviințarea poate fi dată de soția (soțul) asiguratului, respectiv a (al) persoanei păgubite, ori, în caz de imposibilitate a ambilor soți (spitalizare, deces, detenție, lipsă îndelungată din localitate etc.), de oricare dintre următoarele persoane majore: copii, părinți, surori sau frați ai asiguratului, respectiv ai persoanei păgubite ori ai soției (soțului) acestora.

21. — Constatarea pagubelor se efectuează și în cazurile în care nu s-a primit încă înștiințarea de la asiguratul răspunzător de producerea pagubei, însă persoanele păgubite se prezintă la asigurătorul acestuia cu dovezi privind răspunderea asiguratului, cauzele și împrejurările accidentului.

22. — (1) Procesul-verbal de constatare a pagubelor, întocmit de asigurător, se semnează de toate persoanele care iau parte la întocmirea acestuia.

(2) Eventualele obiecții ale părților cu privire la pagubele constatate vor fi menționate în procesul-verbal sau într-o anexă la acesta.

(3) Eventualele modificări în cuprinsul procesului-verbal trebuie certificate sub semnătura aceluiași persoane care l-au semnat.

(4) Dacă, cu ocazia demontării sau reparării bunului avariat, au rezultat și alte pagube produse ca urmare a accidentului ce nu au putut fi constatate inițial, se va întocmi un proces-verbal suplimentar de constatare a pagubelor, cu participarea aceluiași persoane care au luat parte la constatarea inițială.

23. — Asigurătorii pot acorda despăgubiri și în cazul în care persoana păgubită a procedat la repararea autovehiculului avariat înainte ca asigurătorii să efectueze constatarea pagubei, dacă împrejurările și cauzele producerii evenimentului asigurat, precum și cuantumul pagubei rezultă din actele aflate la dosar. În asemenea situații stabilirea mărimii avariilor, precum și a cuantumului pagubelor se va face în baza: datelor consemnate în actele autorităților publice competente, documentelor justificative privind costul efectiv al reparațiilor efectuate, declarațiilor scrise ale păgubitului și ale martorilor și a altor dovezi prezentate, coroborate cu propriile constatări ale asigurătorului, rezultate în urma examinării reparațiilor executate la autovehicul și, după caz, a părților componente sau a pieselor avariate înlocuite, precum și cu investigațiile în legătură cu dinamica accidentului, localizarea acestuia etc.

Și în aceste cazuri datele constatate vor fi consemnate în procesul-verbal de constatare a pagubelor la autovehicule, care va fi semnat de toate persoanele care iau parte la întocmirea acestuia.

24. — (1) O dată cu plata despăgubirii persoana păgubită va menționa, în scris, că a fost integral despăgubită pentru pagubele suferite și că nu mai are nici o pretenție de la asigurător în legătură cu paguba respectivă.

(2) În situația efectuării plății de către asigurător direct în contul bancar al persoanei păgubite, aceasta se consideră a fi integral despăgubită, dacă în termen de 30 de zile de la data plății nu a notificat asigurătorului eventualele obiecții referitoare la cuantumul despăgubirii.

IV. Dispoziții finale

25. — (1) În cazurile în care nu s-a realizat convenția și despăgubirile se stabilesc prin hotărâre judecătorească, asigurătorul va acorda despăgubiri fără a mai fi necesară încuviințarea asiguratului, în baza hotărârii judecătorești, rămasă definitivă și investită cu formulă executorie, cu respectarea prevederilor Legii nr. 136/1995 și ale prezentelor norme.

(2) În cazul obligării la prestații bănești periodice, sumele stabilite de organele prevăzute la alin. (1) se vor plăti până la reducerea ori încetarea stării de nevoie sau a incapacității de muncă, ținându-se seama de deciziile de pensionare, certificatele medicale și alte dovezi care stabilesc aceste situații.

26. — În cazul în care, după plata despăgubirilor pentru vătămări corporale stabilite prin hotărârea organului de jurisdicție competent, intervine decesul victimei ca urmare a aceluiași accident, se pot stabili despăgubiri pe baza convenției dintre părți pentru cheltuielile prevăzute la pct. 17 alin. (2).

27. — Convenția dintre asigurați, persoanele păgubite și asigurătorii are caracter total, necondiționat, definitiv și stinge toate pretențiile ce decurg din pagubele care erau sau puteau fi cunoscute la data realizării convenției pentru pagubele ce s-au acoperit pe această cale, cu excepția situației în care ulterior plății despăgubirii pentru vătămări corporale starea persoanei păgubite s-a agravat ori a intervenit decesul acesteia ca urmare a aceluiași accident.

*ANEXĂ
la norme*

STABILIREA UZURII în cazul pagubelor produse la autovehicule

1. Pentru stabilirea valorii autovehiculelor la data producerii evenimentului asigurat din valoarea de nou a acestora se scade uzura valorică.

Uzura valorică se calculează prin aplicarea coeficientului de uzură asupra valorii de nou a autovehiculului la data producerii evenimentului asigurat.

Coeficientul de uzură se stabilește în funcție de gradul de întrebuințare (parcurs) a autovehiculului, exprimat în kilometri, precum și de vechimea în exploatare, exprimată în unități de timp (ani), diferențiată pe categorii de autovehicule, potrivit tabelelor nr. 1 și 2 anexate, cuprinzând coeficienții de uzură.

Pentru stabilirea coeficientului de uzură a unui autovehicul sunt necesare:

a) data introducerii în exploatare de nou a autovehiculului respectiv, menționată în documentele de identificare a acestuia (carte de identitate, certificat de înmatriculare etc.) sau, în lipsă, anul de fabricație de pe placa de origine a autovehiculului;

b) parcursul în kilometri realizat de autovehiculul respectiv de la data introducerii lui în exploatare de nou și până la data producerii evenimentului asigurat.

2. Pentru autovehiculele la care se cunosc datele menționate la pct. 1 lit. a) și b), pentru stabilirea coeficientului de uzură a autovehiculului avariat se caută în tabelul coeficienților de uzură linia corespunzătoare vechimii în exploatare (în ani) și coloana corespunzătoare stării de întreținere medie (determinată pentru un parcurs mediu anual de 10.000 km) la intersecția cărora se va găsi coeficientul de uzură respectiv.

În cazul în care există diferențe între parcursul real și cel rezultat prin utilizarea mediei anuale, coeficientul corespunzător stării de întreținere medie se va corecta cu 0,6% pentru fiecare 1.000 km*), fără a se putea depăși coeficienții corespunzători stărilor de întreținere bună sau satisfăcătoare.

3. Pentru autovehiculele la care nu se cunoaște parcursul (km) realizat până la data producerii evenimentului asigurat sau acesta nu este în concordanță cu starea tehnică a autovehiculului respectiv, coeficientul de uzură a autovehiculului avariat se stabilește în funcție de vechimea în exploatare și de starea de întreținere a acestuia, prevăzute în tabelele nr. 1 și 2 anexate, cuprinzând coeficienții de uzură.

Starea de întreținere a unui autovehicul se clasifică în: bună, medie și satisfăcătoare.

Stabilirea stării de întreținere a autovehiculului se face potrivit stării acestuia dinainte de producerea evenimentului asigurat, pe baza criteriilor de mai jos:

a) stare de întreținere bună:

Autovehiculul prezintă: integritatea elementelor caroseriei, barelor de protecție și capacelor de roți; vopseaua intactă, fără exfolieri sau urme aparente de rugină pe tablă; tapițeria fără pete, fără urme de uzură prematură sau rupturi; cauciucuri uzate uniform, fără să prezinte uzuri accentuate pe flancuri, ca urmare a unui reglaj necorespunzător al direcției; motorul fără scurgeri de ulei pe părțile laterale sau pe capotajele interioare ale spațiului afectat acestuia;

b) stare de întreținere medie:

Autovehiculul prezintă: deformări ale caroseriei, barelor de protecție sau capacelor de roți până la 10 dm² însumat pe întreaga suprafață exterioară; degradări ale vopselei în ceea ce privește luciul, cu urme de rugină aparentă pe o suprafață totală de până la 10 dm², cu exfolieri pe o

suprafață totală de până la 0,5 cm² sau orice alte zgârieturi; pete pe tapițeria scaunelor;

c) stare de întreținere satisfăcătoare:

Autovehiculul prezintă: deformări ale caroseriei, barelor de protecție și capacelor de roți mai mari de 10 dm² însumat pe întreaga suprafață exterioară; degradări ale vopselei, pierderea totală a luciului, cu exfolieri pe o suprafață totală mai mare de 0,5 cm², cu urme pronunțate de rugină aparentă și zgârieturi; tapițeria deteriorată și murdară; cauciucurile uzate neuniform, cu accentuări pe unul din flancuri, ca urmare a unui reglaj necorespunzător al direcției; motorul cu urme de ulei pe părțile superioare și laterale, ca urmare a scurgerilor la capacul distribuției, al culasei sau pe lângă garniturile de etanșare; joc mare la volanul direcției.

Cunoscând data introducerii în exploatare de nou și starea sa de întreținere, justificată tehnic, pentru stabilirea coeficientului de uzură a autovehiculului avariat se caută în tabelul coeficienților de uzură linia orizontală corespunzătoare vechimii în exploatare (în ani) a acestuia și se stabilește un coeficient de uzură cuprins între cei corespunzători stării de întreținere bună și satisfăcătoare.

4. Pentru autovehiculele care aveau executate înainte de data producerii evenimentului asigurat reparații curente, inclusiv înlocuiri ale părților componente sau ale pieselor originale, pentru menținerea stării tehnice corespunzătoare a autovehiculului, stabilirea coeficientului de uzură se face pe baza relației:

$U_r = U \times K$, în care:

U_r = coeficient de uzură recalculat al autovehiculului;

U = coeficient de uzură rezultat din tabelele coeficienților de uzură, în baza datelor menționate mai sus;

K = coeficient de corecție a uzurii $\frac{(A-a)}{A}$,

în care:

A = valoarea de nou a autovehiculului avariat;

a = costul total al reparațiilor curente, inclusiv al înlocuirilor de părți componente sau de piese originale, executate înainte de data producerii evenimentului asigurat, pentru menținerea stării tehnice corespunzătoare a autovehiculului, în baza documentațiilor privind costul efectiv al acestora.

★
★ ★

În nici un caz nu se pot lua în calcul coeficienți de uzură inferiori coeficienților minimali sau superiori celor maximali, pentru vechimea în exploatare, parcursul realizat și starea de întreținere a autovehiculului avariat, prevăzuți în tabelele nr. 1 și 2 anexate, cuprinzând coeficienții de uzură.

*) Corecția se va face prin adunare, dacă parcursul real este mai mare de 10.000 km/an, ori prin scădere, dacă este mai mic.

TABELUL COEFICIENȚILOR DE UZURĂ Nr. 1
pentru autovehiculele a căror masă totală maximă autorizată nu depășește 3,5 t
și pentru cele al căror număr de locuri pe scaune nu este mai mare de 9

Ani	Coeficient de uzură (%)		
	Stare de întreținere bună	Stare de întreținere medie	Stare de întreținere satisfăcătoare
1	0	7	10
	7	15	20
2	15	23	30
	18	28	35
3	23	33	40
	26	37	45
4	30	42	50
	34	45	53
5	37	48	56
	41	52	59
6	45	55	62
	48	58	65
7	51	62	69
	53	65	72
8	56	67	75
	58	70	78
9	60	72	80
	61	73	82
10	62	74	84
	63	75	85
peste 10	63	75	85

NOTĂ:

Coeficienții de uzură din tabel, corespunzători anilor de vechime, sunt stabiliți diferențiat pe acești ani, pentru jumătate de an și pentru un an întreg de vechime.

TABELUL COEFICIENȚILOR DE UZURĂ Nr. 2
pentru autovehiculele a căror masă totală maximă autorizată depășește 3,5 t
și pentru cele al căror număr de locuri pe scaune este mai mare de 9

Ani	Coeficient de uzură (%)		
	Stare de întreținere bună	Stare de întreținere medie	Stare de întreținere satisfăcătoare
1	0	7	10
	8	15	20
2	13	20	27
	18	25	34
3	23	30	39
	28	35	44
4	33	40	48
	37	45	52
5	41	49	56
	44	52	60
6	47	55	63
	50	58	65
7	53	60	68
	55	64	70
8	58	66	72
	60	68	74

Ani	Coeficient de uzură (%)		
	Stare de întreținere bună	Stare de întreținere medie	Stare de întreținere satisfăcătoare
9	63	70	76
	65	71	77
10	66	73	79
	67	74	80
11	68	75	82
	69	76	83
12	70	77	84
	71	78	85
peste 12	71	78	85

NOTĂ:

Coeficienții de uzură din tabel, corespunzători anilor de vechime, sunt stabiliți diferențiat pe acești ani, pentru jumătate de an și pentru un an întreg de vechime.

TARIFELE
aplicate pentru publicațiile prevăzute de lege a fi inserate în
Monitorul Oficial al României, începând cu data de 1 ianuarie 2000

1. MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI, PARTEA I

- ordine ale miniștrilor, precizări, instrucțiuni, criterii, norme metodologice emise de organe ale administrației publice și de alte instituții publice, care nu sunt prevăzute de legea fundamentală în art. 78, 99, 107 și 145 200.000 lei/pagină de manuscris
- deciziile pronunțate de secțiile unite ale Curții Supreme de Justiție 200.000 lei/pagină de manuscris

2. MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI, PARTEA A III-A

- pierderi de acte, sigilii, ștampile, formulare fiscale, acțiuni, pașapoarte, certificate de înregistrare fiscală, alte acte prevăzute de lege, schimbări de nume, citații emise de instanțele judecătorești 45.000 lei/act
- publicarea ordonanței judecătorești privind pierderea, sustragerea sau distrugerea cecului ca instrument de plată, a cambiei și a biletului la ordin 240.000 lei/act
- acte procedurale ale instanțelor judecătorești, a căror publicare este prevăzută de lege 240.000 lei/act
- extras-cerere pentru dobândirea sau renunțarea la cetățenia română 600.000 lei/anunț
- concursuri pentru ocuparea de posturi didactice în învățământul superior 890 lei/cuvânt
- anunțuri privind examenul de capacitate pentru magistrați, precum și pentru locurile vacante de notari publici 890 lei/cuvânt
- publicarea ordonanței de clasare a comisiei de cercetare a averilor sau a hotărârii irevocabile a instanței judecătorești prin care se constată că proveniența bunurilor este justificată 240.000 lei/act

3. MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI, PARTEA A IV-A

- publicarea încheierilor judecătorului delegat la înmatricularea societăților comerciale 540.000 lei/primele două pagini de manuscris
365.000 lei/pagină de manuscris (pentru următoarele pagini)
- publicarea prospectului de emisiune, a proiectului de fuziune sau divizare 365.000 lei/pagină de manuscris
- publicarea actului constitutiv al societății comerciale (statut și contract de societate), integral sau în extras 365.000 lei/pagină de manuscris
- bilanțuri și conturi de profit și pierderi (anunțuri-extras) 540.000 lei/anunț
- bilanțuri ale băncilor 365.000 lei/pagină de manuscris
- publicații cu prezentare tabelară 19.000 lei/rând
- lista cuprinzând societățile comerciale propuse pentru privatizare 135.000 lei/poziție
- acte adiționale 365.000 lei/pagină de manuscris
- publicarea dispozitivului sentinței definitive de excludere (S.N.C., S.C.S., S.R.L.), precum și pentru anularea societății comerciale 150.000 lei/anunț
- alte publicații ale agenților economici, sub formă de text, a căror publicare este prevăzută de lege (somații, convocări de adunări generale, procese-verbale ale adunărilor generale, acte de numire a lichidatorilor, darea de seamă a lichidatorilor, raportul cenzorilor în caz de lichidare etc.) 365.000 lei/pagină de manuscris
- anunț pentru licitație în vederea acordării unei concesiuni aprobate de Guvern 120.000 lei/anunț
- publicarea hotărârilor de admitere a înregistrării partidelor politice, precum și a listei cuprinzând donatorii și donațiile pentru partidele politice 365.000 lei/pagină de manuscris

4. MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI, PARTEA A V-A

- publicarea contractelor colective de muncă încheiate la nivel național și de ramură Tariful se calculează în funcție de numărul de pagini și de tirajul comandat.

Tarifele de publicare cuprind taxa pe valoarea adăugată de 11%.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și nr. 64690427282 Banca Comercială Română — S.A., sectorul 5.
Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București,
Str. Blanduziei nr. 1, sectorul 2, telefon 211.57.30.
Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78,
E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro